

המאור פרשת בא הגדול

אך לריד לעשות מאין יס. ויקרא אל ד' חלקיו שישמח
לצו צחורו ויתן צלצו צינס להצין ולהשכיל עמקי
חורו ויסקוד על דלתי החור וירפא את מוצה ד'
החורם ולא יחבה לבינה ולצבו צין ויראה אשר גם
בהקפודים שצחורה מלא אורות עליונים ברח דרין צאין
טיעור ואין חקר. חו הענין סיס ד' בקרצו שרלו לצחון
מודיגנס ואכ"צ וסנן: הסיי יפתח לצבו צחורו להצין
עמקי קודותיו ונפלאותיו:

השרם

חדע כו' דהנה דרך העולם כשמתקועטין
זע"ז וא' חומר לחצירו חס לא חסן לי
הדבר הזה אכה אותך בהכחות אחריות. והשני משיב
אני רולה לראות מקודם שחכה אותי. וכן כאן אמרו
לפרעה הטורם ומקודם רולה אחת לידע כי אנדה מלרים.
ואח"כ תשלחם לחממה:

ויתקעוהו

יונה סוף כו'. להצין הלשון ויתקעוהו.
כ"ל דקמ"ל צה דלא הלך הארצה ומה
המקום בדרך הטבע אך למעלה וזן הטבע על דרך הנס.
דהנה בדרך הטבע דכסה הארצה הולך ממקום למקום
אחר הוא מנפס ומקום חצויות לאכול ולשנוע אבל
אינו הולך למקום ריק צלא חצויות. אבל כאן נסע
ל"ס סוף למקום קנה וסוף ואגם צילה ולא הי' לו מה
לאכול שם. אך מנחת גזירות הצורא הלך שם והי' שם
כדבר הנחקק בחמה ומקום אשר לא יוכל לזוז ממקומו.
אך הי' הארצה שם צמקום הזה צלא רלונו אך צרין
הצורא כדבר הנחקק שם:

השמר

לך אל תוסף ראות פני כו' לכאורה הלי'ל
שסער לך מראות פני מאי אל תוסף. צי'
ק' כי ציום ראותך פני תמות הלי'ל ציום ראותך פני
אמיתך. אך דא"י צמ"ל דאסור להסתכל צפני אדם
רשע דאס ומסתכל באדם כסר נוסף עליו יראה שמים
וכיולות קדושים אבל חס ומסתכל צפני אדם רשע הוא
צגדר ויחה כיון שצורה עליו פס"א ח"ס לו השמר לך
אחה לריך לשמור עלמך מפני אל תוסף ראות פני כי
לא נוסף צך כלום מראית פני כי ציום ראותך פני
אחה כמו מנח כיון שגדבק צך כלילים לא עוצים ח"ס
לו משה כן דברה יפה דברה וצמנו דברה לא אוקיף
עוד ראות פניך כי עד הנה היה צו עוד כ"ק ועמה
לקח משה עמנו כל החיות ולא כשאר צו עוד שום כילוך
קדוש. לכן מנחן ולהלל לא אראה עוד פניך ח"ס
לו הסיי להלן כשלחו כלה גרס יגרס כו' דהאי כלה
אין לו שום פי". אך דא"י (אפשר באור החיים) פי"ה
למה נחצית לצרוח למה לא הגדת לי כו' דהרע אינו
יכול לקבול העוז. אך יעקב כל זמן שהי' צצית לצן
החציא עלמו ולדקחו לא נראה ואס הי' לצן רואה

קדושתו ופרושתו לא הי' מחזיק אחרו אפי' יום א' ח"ס
לו למה נחצית לצרוח שמוחמת שחחצית עלמך היית
מוכרח לצרוח שסגרת עד הנה שחחה מחלקי לכן הייתי
מחזיק צך. למה לא הגדת לי מי אחס ומה אחס עומס
ואשלחך צמוחה וצסירים וצחוף וצכנור. וכן חלל פרעה
כ"ז שהי' לו קלח כילוך קדוש הי' חופס ישראל חבל
עמס כשלחו כלה ד"ל שיכלה עמנו כל חלולים וגרס
יגרס אחכס ומה כי לא יקבול עוד שום דבר קדושה:

החורש

הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם
לחדשי השנה להצין הכפל דהנה כתיב
וחצור חומר ויקס חלדיק גחר והקציה נקיים וכן
דרשו חז"ל ונעשה ידיו מגיד סרקיע מעשה ידיהם של
לדיקים מי מגיד סרקיע ששוללים מטר אפי' צעשה
שאין זמן מטר והוא יורד כמ"ס שמואל הל"ל קל"ר חטים
סיום והנה השורס של כל החורש הוא ראש חרש כפי
מולדה הן לקור וחוס הן למטר ויוצא והשורס של כל
ראשי חדשים הוא חרש כיון והי"צ ימים שהקריצו צהם
הנשיאים הן שורס של כל י"צ חדשי השנה כמ"ס השליה
הקדוש אך חלדיקים הם ראש וראשון על כל הראשים
כי אף שהחרש כיון יורה שהשנה הי' יוצא. חלדיקים
יכולין להפוך הדבר וכן אף שהמולד יורה חיה דבר הן
יכולין להפוך. ח"ס לנשה ואהרן החדש הזה הוא ראש
לכל החדשים כפי אשר יגזור החדש הזה כן יהיו כל
החדשים. אך ראשון הוא לכם ר"ל לכם עשה ואהרן
וכן לכל חלדיקים יש ג"כ ראשון שחחס ג"כ נקראו
ראשון לכל חדשי השנה אפי' לניסן ג"כ אחס ראשונים
וקודמים צמעלה וכפי אשר חצורו כן יקום:

שה

חמים זכר צן שנה כו' כל הפסוק הזה לכאורה
מיוחד דלעיל הלי'ל ויקח להם ח"ס שח או עז
חמים לצית אציה. אבל נראה לרוא דהנה האדם לריך
לצ' מורות והם היראה והאחזה ששנייהם הכרחיים
לעבודתו כמאמר אשרי ירא את ד' צמלותיו חפץ מאור.
כלל שניהם היראה והאחזה וצ' המעלות האלו כדלים
זה מזה צמולאס וצמולאס כי מוצא היראה הוא צהעניס
המקום את האדם. וצמולאס אהבה הוא באשר הצחחהו
עוצה עד' בדרך המקבל עוצה שאוהב להמטיב לו. לכן
המליא לנו הקציה צחקדו סיצה המציאה לסחיהן עיי
צכוהן לנו צרכה ועוצה. ועונס וקללה לסכינינו ועיי
חחעורר האהבה צלצבו צעבור האהבה והטובה שהעני
לנו וגם מוראו נחקק צנו שלא יעשה לנו כדרך צעשה
לשונאיו כדרך לץ חכה ופתי יערים. כמ"ס צהרי'
והנה שח וכצס נקראו ישראל כמ"ס שח פזורה ישראל
לא

וזה שכתבו הראשונים ז"ל כי מה שטם ליתן על המשקוף והמזוזות הוא כדי להראות צמחונם החזק בד' כי הנוגדים אמרו אם אטן רואין שהם ישמעו עבדותינו כעית אוחן לכן ה' המלות שישמעו אותם ולא די זה אלא עוד יתנו מן הדם נחוק על המשקוף סיראיו בכל צחי ישראל כי שחטו שם העלה ואלל ישראל ה' זה מסירת נפש כי ידעו כי המלרי לא יעמוד עליו כסיראם ששחטו עבדותם והמה עשו כל עבדותם לס"ט כמ"ט וה' הדם לכם לאות כי הדם הוא לאות לכם וזה עינכם כי אם שחטו כן אז איני יודע עוד לצנכם כי כל מעשיכם לס"ט :

ואכלו את הנשר צלילה כו' להצין ה' יאכלהו דקאי על הפסח הא חו ליל הא כבר כתיב ואכלו. ונראה דהענין כך היא דהם שאמרת התורה שלריך לאכול מלת ומרור מלת זכר לחירות שלא הספיק בלקס להחמין עד שנגלה עליהם ממשקנ"ם וגאלם ומרור זכר לוימרו. אבל אמ"ה לריך לאכול קמורר תחילה ואין אומרים וכן אובלין מלת. ומרור : ונראה דבא' להורות לנו מה שאז"ל כל ח"ה לריך ללמוד ביראה גדולה ויקיים שויתי ד' לגדי תמיד זכאמר שפתותיו שושנים כטיפות מור עובר אל חקרי מור אלא נר עובר. והנה הקצ"ה הוליאנו לחירות עולם והכוונה שנתים חירות ומה העולם וכדע כי הקצ"ה מנהיג עולמו והוא משגיח עלינו ונותן לנו הלערכותינו ולכן לריך לאכול מלת ומרור. המרור זכר שהוליאנו מהמרור המר והציאנו למרור המוחק מיראה חילוקיות ליראת הצורא כועפת מר עובר שזה מר עובר כי לפי שעה כדמה למר ובאמת הוא מוחק. לכן מרור ר"ה מוכף רגל יועד ראש שהוליאנו מצחי רגלין לצוא עד הראש כמלא המלת והמרור זכר לחירות חכר לעבדות הצורא וכן הצער ה' לריך לאכול ללי כדרך שהולכים אובלין. ולכן אמר אף שאוכל הצער ללי בחירות גדול. מ"מ יחר שלא יסבז מר' אף יקבל עליו עול מ"ט ח"ט על מלות ומרורים ר"ל כדרך שאיכל מלות ומרור שהוא זכר לחירות ולעול מלכות שמים כן יאכלהו ע"ז הכוונה יאכלו הקרבן פסח ולכן "את הצער צלילה" הזה ר"ה אהב"ה שלריך לאכול באהבה המקום צ"ה. ח"ט לחלן בכל מושבותיכם תאכלו מלות דהאדם יש לו שני מושבות מושב צעו"ז ומושב צעו"ב. לכן אמר שאל יאכל צעו"ז ויסבז מר' רק יאכל ומוחשצו ה' דבוקה צעולמות העליונים כמ"ט מרן צנ"ח ע"פ ויפקד א"ט חס יושב אהלים ש"ט צ"ה אהלים ע"ט :

וצרוב

לאך קרשים והנמים נקראו אר"ה כמ"ט והלפיר והשעיר מלך יון ואחז"ל בן שנה שאל צמלכו כבן שנה צלא חטא וז"ט מה חמים זכר בן שנה יח' לכם שהפ"י כפסעו שהסח יח' בן שנה וצלא מוס ובהשני חיות יח' לכם מרומ לנו יעוד סר"ל סיה"י לכם אהם לעלמיתם ג"כ בן שנהם צעלמיתם ג"כ תהיו מה חמים צלא מוס אף כולך יפה רעיתי ומוס אין נך וג"כ זכר שהשפיע עוצה לעולם אשר צמס זכר תקראו וכבן שנה צלא חטא ולכן קיים מן הכצנ"ס ומן העמים תקחו שחטיו מושלמים צ"ה מדות יראה והסב' ומחיתן תקחו הס' מדות לז"ה מן הכצנ"ס ומן העמים תקחו הס' מדות כי מן הכצנ"ס תמה ישראל מהן תחעורר צמס מדות אהבה צעור העוצה והנקים ששעה עמנו והוליאנו מולרים. ומן העמים תמה אר"ה תקחו מדות הירא' מן העונש שהעניש אותם כמ"ט צלא אל פרעה כי איני הכדתי את לבו כו' סר"ל שעיקר כבירות לבו היה למענכם למען תראו ותקחו מוסר ולמען תספר צלחני כבך כו' וידעם כי איני ד' :

ולקחו מן הדם ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף על הצנח"ס אשר יאכלו אותו צהם. לכאורה הל"ל ונתנו על שתי המזוזות ועל המשקוף צנח"ס אשר יאכלו אותו מאי על הצנח"ס ונא"י אשר יאכלו אותו צה"ס ה' צהם לכאורה שפה יחר וכ"ל דא"י וי הקדונוי ואשלים וי עשה לפי מחה עד שלא נתתי לו צית ופי' צדק"ש ר' דהרס לריך להשחוקק שהש"י יתן לו צית כדי שצ"ה לעשות מחה צנית ולא כקדר האנשים צרולים סיה"י להם צית ללורם ומחא ד' שכות לבס' אף העיקר יח' להם המלות והמקום שסס המוז' לריך להיות חשוב וכל הצית כי סס שורה השכינה מחזה מוסר אדני ה' האם השורה אחנו ופורקת עלינו צכנפ"י וגם מחזה מוסר היכל כי אם יש לאדם מחזה כעירה על לך היותו עוב כחקדש כל הצית צקדושה היכל כמ"ט צסח"ק. ! וכן כאן צנית שאללו הקרבן פסח ה' המשקוף וב' המזוזות חסובין יותר מכל הצית כי ע"י הדם שנתנו שם זכו לאכול הקרבן פסח כי לא ה' צידם מלות ונתן להם הקצ"ה מלות הללו כמ"ט ואח ערום ועריה ואעצור עליך ואחך מחזקסח צדמך ואומר לך צדמך ח"י וא"ל צדמך ח"י כמ"ט ח"י צדס פסח ח"י צדס מילס וז"ט ונתנו על המשקוף ועל צ' מזוזות על הצנח"ס שהמשקוף והמזוזות הם על הצנח"ס צמעה וצחצחות למעלה מן הצנח"ס : ואמר העניש אשר יאכלו אותו כי זה שהם זוכים לאכול הקרבן הוא צהם צכנפסח יל המלות שריתנו צהם וצפרע לפי